

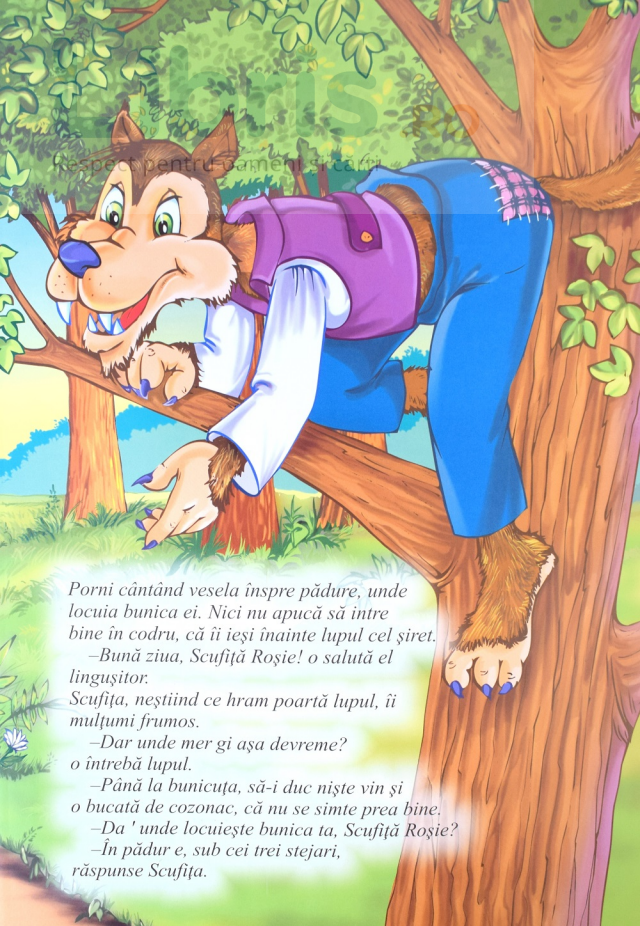
Respect pentru oameni și cărți

A fost odată o fetiță frumoasă și zburdalnică, îndrăgită de toată lumea, pe care o chema Scufița Roșie. Porecla i se trăgea de la o scufiță din catifea roșie făcută de bunica ei, pe care fetița o purta și zi și noapte.

Într-o dimineață, maică-sa o chemă la ea și-i zise:

– Scufița Roșie, bunica nu se simte bine. Ți-am pregătit un coș cu cozonac făcut de mine și un vin bun pe care să i le duci, ca să se mai înzdrăvenească. Ar fi bine să pleci acum pe răcoare, ca să nu te prindă căldura amiezii pe drum. Și vezi să mergi pe drumul pe care-l știi, ca să nu te rătăcești.

– Da, mamă! răspunse Scufița Roșie, luându-și rămas bun.

Respect pentru oamenii și câinii

Porni cântând vesela înspre pădure, unde locuia bunica ei. Nici nu apucă să intre bine în codru, că îi ieși înaintea lupul cel șiret.

– Bună ziua, Scufiță Roșie! o salută el lingușitor.

Scufița, neștiind ce hram poartă lupul, îi mulțumi frumos.

*– Dar unde mer gi așa devreme?
o întrebă lupul.*

– Până la bunicuța, să-i duc niște vin și o bucată de cozonac, că nu se simte prea bine.

– Da ' unde locuiește bunica ta, Scufiță Roșie?

*– În pădur e, sub cei trei stejari,
răspunse Scufița.*

– Scufița Roșie, nu vezi ce frumos e în pădure? Ce mireisme și ce triluri de păsărele? Ar trebui să mai hoinărești pe aici, că doar ești în vacanță și cine știe când mai vii prin pădure!

Scufița se uită mai cu luare aminte în jurul ei și văzu o mulțime de flori scaldate în razele soarelui, așa că se gândi să-i facă o bucurie bunicii și să-i ducă un buchet mare de flori.

Uitând de sfaturile mamei de a nu se abate din drum, se adânci în pădure după margarete și clopoței.